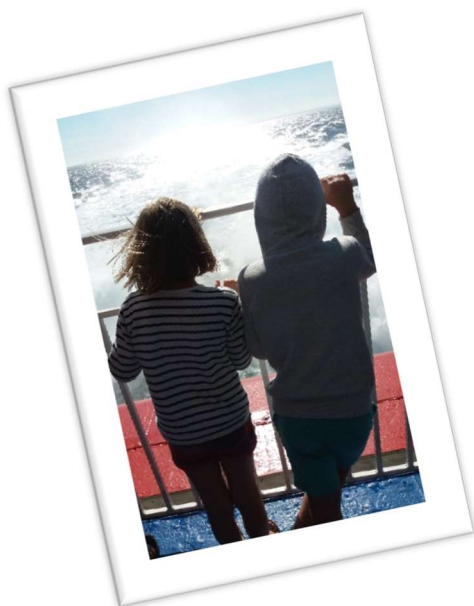

Ze zeiden dat ze je leven
verrijken...

Pedagogische beschouwingen van Sophie

Een emotioneel rapport

Ik ga als moeder wel eens de mist in. Ik probeer het niet te vaak te doen, maar het gebeurt. Bij het rapport van kind 1 was er mist, veel mist.

Op rapportenavond zelf zat ik te mindfullen met andere moeders die ook wel eens de mist in gaan. We vullen onze mind dan met geestverrijkende drankjes en wat chips. Ik las het rapport dus pas de ochtend nadien. Te laat om het nog te delen met al mijn Facebookvrienden. Maar goed, het toont hoe bescheiden ik ben.

De eerst vijf woorden op het rapport waren positief, maar vanaf het zesde ging het steil bergaf. Het kwam niet meer goed. Ook was het zoeken naar een lachende smiley en het aantal sterren was in de

verste verte niet voldoende om van een voorbeeldig kind te spreken (naast cijfertjes, werkt de school met sterren en smileys om de moderne ouder met aversie voor prestatie tevreden te stellen, nvdr). Dat mijn zoon lachte - met twee t's - als hij tot de orde werd geroepen, zat de meester duidelijk diep.

Ik besloot een goed gesprek te voeren met de meester. Met kind 1 erbij. Zo leerde hij dat dialoog belangrijk is. Zelf leek hij minder belang te hechten aan dit leerproces, maar hij moest mee. Opvoeden vergt soms harde daadkracht.

Ik kwam oog in oog met de meester staan. Zoonlief achter me. Ik gaf eerst nog snel aan dat ik zeker geen klagende ouder wilde zijn. Dat ik mijn kind zeker niet

perfect vind. Dat ik mijn verantwoordelijkheid wil nemen mocht mijn zoon wat extra richtlijnen nodig hebben. En dat ik vind dat ouders meer vertrouwen moeten hebben in de leerkrachten. En ook nog dat ik me ervan bewust ben dat er veel te veel van leerkrachten wordt verwacht.

Ik ging verder. Dat mijn kind wellicht niet erg voorbeeldig was geweest het voorbije semester, maar daarom toch niet zoveel sterren moest verliezen. Dat er ongetwijfeld ook goede dingen zijn die lachende smileys verdienen. Dat ik eigenlijk niet begreep vanwaar dit allemaal kwam. Dat ik toch een hele fijne en vooral verstandige zoon heb die misschien, toegegeven, heel af en toe wat speels kan zijn. Dat het eigenlijk een lief kind is. En dat als hij vond

dat mijn lief kind het zo slecht doet, hij dat wel eens eerder mocht gesignaleerd hebben. Met de nodige nuance. Niet het lief kind zomaar afslachten met een paar zinnen op het rapport.

De man keek me aan. "Mevrouw", zei hij. "Uw lief kind doet het best goed. Uw lief kind moet enkel zijn luistervaardigheden wat opkrikken. Zo zou uw lief kind bijvoorbeeld kunnen zwijgen als ik daarnaar vraag en niet beginnen te flatuleren. Uw lief kind zou ook een toets kunnen invullen zodat er punten gegeven kunnen worden. Maar u hebt ook een punt. Dit had met meer nuance op het rapport beschreven kunnen worden. Bedankt om me daarop te wijzen."

Daar stond ik dan. Ik zou het nooit worden.

Dat soort moeder dat ongevraagd opkomt voor De Hedendaagse Ultra Liberale Assertiviteitsrechten van het Eigen Kind. En toch gebeurde het. Ik bleef bedeesd voor me uitkijken, naarstig op zoek naar gepaste woorden. Ik vond er geen. Zoonlief keek ostentatief de andere kant op. Hij scande de speelplaats om zeker te zijn dat zijn vrienden er nog niet waren.

"Het komt zeker goed met uw lief kind, mevrouw", zei de meester. Hij wenste me zonder grammaticale fout een prettige vakantie en stapte weg. Mijn zoon rukte zich los. Ik slenterde de speelplaats af en ging naar huis. Onderweg belde ik een andere moeder. Of ze tijd had voor een geestverrijkend drankje.

En toen wilde hij voetballen - deel 1

Het moment waarop mijn zoon aangaf het voetbal eens te willen proberen, zal me eeuwig bijblijven. We hadden al een resem aan hobbymogelijkheden voorgesteld. Maar hij vond een hobby niet zo noodzakelijk. Maar toen, op een avond, ontsproot er een zekere interesse bij het kind. Helaas niet de interesse waar ik op zat te wachten.

Al maanden probeerde mijn man over voetbal te beginnen. Keer op keer wist ik het van tafel te vegen. Twee trainingen per week én een match. No way. Met andere moekes aan de kant uitgebreide gesprekken voeren over huishoudelijke procedures, een drukbezette hobbymobiliteit en klachten over onze wederhelften. Helemaal no way. Er zijn grenzen

aan het bouwen van een schoolpoortimago. Maar zoonlief wilde gaan. En vond het leuk. En wilde nog eens gaan. En nog eens.

Mijn zoon had zijn hobby gevonden: voetbal. En hij genoot ervan. Keek ernaar uit. Rende zich te pletter op het veld. Amuseerde zich. Onder moederliefde-druk moest ik mijn antivoetbal-denkkader bijstellen. Weekendschema's die nu bepaald worden door het moment van de match, mijn kind dat een competitieve inslag blijkt te hebben, de zware strijd om voetbalsokken aan te krijgen die net gewassen zijn, ... Ik moest het aanvaarden.

Het vroeg tijd. Veel tijd. Maar het lukte. Omdat voetbal een fantastische hobby is voor de thuisblijvende moeder. Twee keer per week heb ik halve rust met

maar één kind in huis. Voor bijna twee uur. En met wat geluk heb ik een halve dag volledige rust in het weekend. Manlief gaat naar de match - het is tenslotte zijn schuld - en lokt kind 2 mee met de belofte dat ze een reep ronde, gekleurde, grote kauwgomballen krijgt.

De uren daarna is het één en al zen in huis. Kind 1 is trots dat het 30-2 was, een verdubbeling van die éne goal vorige week. Kind 2 overtreft haarzelf telkens weer in de grootte van de roze bellen die ze blaast. En ik, ik heb het leven weer even kinderloos kunnen ervaren. Enkel mijn man klaagt soms. De gesprekken over huishoudelijke procedures interesseren hem niet zo. Maar goed, hij bracht zelf de voetbal aan het rollen.

Sintengeloof

De goedheilig man is één van mijn grootste idolen. Natuurlijk ben ik op de hoogte van het feit dat ik hem zelf een handje toesteeek tijdens de bewuste nacht, maar ik ben, en met uitbreiding mijn hele gezin, een grote fan van het hele gebeuren. Ik was dan ook diep teleurgesteld toen kind 1 in de

zomer de ware toedracht kreeg te horen van zijn vriend. Die had net de feiten ontdekt en voelde een ventilatiedrang. Zoonlief had zich voordien nooit vragen gesteld. De Sint bracht cadeaus. Hoera. En dat was dat.

En plots, zonder enige voorafgaande zelfreflectie, kende hij de ware identiteit van

deze gratuite pakjesleverancier. Althans, dat dacht ik toch. Toen ik meer info vroeg over het onthullend gesprek drong het eigenlijk pas écht door. Zijn ogen stonden plots stil. Op zijn onderste ooglid verscheen traanvocht. Zijn kin begon te trillen en hij hield zijn lippen stijf op elkaar. Hij staarde me aan in stilte.

Ik had zonet het sintergeloof waarover nooit eerder één enkele vraag werd gesteld weggerukt bij mijn zoon.

Woest was ik. Omdat van die 'wij-liegen-niet-tegen-onze-kindere'-ouders Sinterklaas oubollig vinden en het absoluut niet nodig vinden om hun kind te verbieden dit ongeloof te delen met andere kinderen, heeft mijn zoon nu pijn. Kettters. En in zijn ogen was ik ook nog

eens zelf de dader. Ik troostte mezelf met het idee dat zijn leeftijd het vast vergoelijkte. Als 8-jarige ben je klaar om dit een plaats te geven, overtuigde ik mezelf.

Bij zijn 6-jarige zus die bij de bekentenis van de vriend aanwezig was, lag de situatie moeilijker. Zij zat al geruime tijd in de kritische vragenfase. Is Sinterklaas niet te oud om op één nacht bij alle kinderen langs te gaan? Wat doet Sinterklaas zoal in de zomer? Is hij niet te warm gekleed om in Spanje te wonen? Hoe verdient de Sint geld? Heeft hij een vriendinnetje? Maar geen enkele vraag, en al zeker geen enkel antwoord, tastte haar geloof aan.

Zelfs haar eerste Sintervering op school bracht haar niet van de

wijs. Het was haar eerste echte levenscrisis. Ze telde weken af naar Zijn komst, sliep niet meer tot de Dag was aangebroken en stond vooraan in het koor om Hem welkom te zingen.

Toen we haar 's avonds ophaalden, stroomden de tranen uit haar ogen. De wereld was vergaan. De Sint was de Sint niet, maar de juf. We vreesden het allerergste. Ze zou vast niet meer geloven. Gelukkig bleef het bij een zware ontgoocheling in de school die een nepsint had uitgenodigd. De angst die we toen hadden, wilden we niet opnieuw beleven. Toch niet voor haar tiende verjaardag.

En nu kwam de Sint bij de bekennende vriend in één adem aan bod met mama's, papa's en de Dreamland. Voor het eerst ging haar onaan-

tastbare geloof wankelen. Het bracht me in een tweestrijd. Moest ik liegen om de magie weer volledig tot leven te wekken? Zeggen dat de vriend niet weet waarover hij het heeft? Of moest ik me erbij neerleggen dat ze al op die piepjonge leeftijd met de harde realiteit geconfronteerd werd? 6 jaar. Zo jong nog. Welke moeder wenst haar kind dit toe?

"Gaan jullie dan 's nachts naar de winkel?", vroeg ze. Een beetje magie was er nog.

De strijd om de hobby's - deel 1

Kom niet meer af met een kind dat goeie punten heeft. Punten zijn ongeloflijk passé. Vooral omdat het dan duidelijk wordt dat de school die jij gekozen

hebt, nog met punten werkt. Zo *not done*. Hobby's, dáár scoor je mee aan de schoolpoort.

Hobby's zijn de nieuwe goeie punten. Het absolute minimum is drie. Een sportieve, een sociale en een intellectueel stimulerende. Zo krijgt het kind het noodzakelijke hobbyistische spectrum dat goed is voor de ontwikkeling. Nog beter is vier of vijf of zes of nog meer hobby's.

De pedagogische ouder offert zich mobiliteitsgewijs op in het belang van de ontwikkeling van het kind. Zodra je vroeger bent thuisgekomen van het werk, neem je de (bak)fiets, of met een geldige reden de gezinswagen, om kind 1 naar hobby a te brengen. Van zodra die is afgezet, breng je kind 2

naar hobby b om dan, nadat je tegen de andere hobbyouders met je hobbymobiliteit hebt uitgepakt en hebt gemotiveerd waarom je de auto hebt genomen in plaats van de (bak)fiets, terug naar hobby a te rijden zodat kind 1 zeker op tijd is op hobby c. Intussen zorg je ook voor een pedagogische maaltijd met verloren bio-groenten.

Helaas zit mijn gebroed niet te wachten op hobby's. Toch niet op dat soort dat hen ontwikkelt. Observeren is meer hun ding. Vanuit een comfortabele zetel. Zoonlief heeft naar eigen zeggen levels bereikt die zijn *bro's* die al veel langer '*figh-ten*' nog niet hebben bereikt. Hij wordt zelden '*geknoekt*' omdat hij op tijd weet te '*leaven*'. Dochterlief wordt dan weer Youtuber. We hebben geen idee wat dit

beroep precies inhoudt, dus we hebben het haar verboden op korte termijn. Gelukkig is later als ze groot is ook goed voor haar. In tussentijd doet ze massaal aan research.

Ze zijn dus geen hobbyisten in de ontwikkelde zin van het woord. En dat zorgt voor problemen aan de schoolpoort. Elke ouder heeft namelijk een hobbymobiliteit. Kinders van intellectuele hoogopgeleiden lezen, gaan naar de muziekschool, doen voordracht én doen aan sport. Kinders van King Louie-ouders¹ volgen tekenlessen, gaan naar de circusschool en zitten in de avontuurlijke jeugdbeweging waarbij je alleen naar huis mag als je vuil bent. Zij sporten ook. Sporten doen ze allemaal. Dat is

zo gezond. En ze doen het zo graag. Niets willen ze missen van al die hobby's.

Deze drang voel ik allerminst bij mijn kinders. Met een scherm zijn ze erg content. Dat kan je natuurlijk aan geen enkele ouder vertellen. Hoe minder uren - wat zeg ik, minuten - je kind per dag - wat zeg ik, per week - naar een scherm kijkt, hoe beter je als ouder bent. Een half uur per dag wordt net aanvaard. Beter is het alleen toe te laten op woensdag (een half uurtje) en in het weekend. De absolute top van de schermcorrecte ouders is het soort dat aangeeft dat hun kinders geen interesse hebben in schermen. Dat is niet iedereen gegeven, natuurlijk. De losers onder

¹ Een Kind Louie-ouder draagt kleurrijke jurkjes of polootjes met veel motiefjes, vervoert de kinders in een

bakfiets en heeft een uitgesproken voorkeur voor het comfortabele schoeisel zoals Birkenstocks.

ons komen nog weg met schema's. Kleurtjes aan de muur tonen hoeveel minuten elk kind per etmaal een scherm mag consumeren. Als het aantal minuten iets te hoog ligt, maakt het schema dat goed.

Een schema hebben we niet. Het scherm wordt hier dagelijks geconsulteerd. Meer dan een half uur. Veel meer.

Door beide kinders. We strijden - met een intensiteit die omgekeerd evenredig is aan de rotzigheid die we op onze werkdag beleefd hebben - om die schermtijd te beperken tot een minimum. Als dat minimum de twee uur niet overschrijdt, hebben we de strijd gewonnen. Voelen we ons geslaagde ouders. Maar dat zeggen we tegen niemand.

Een gezinsvakantie

Na elke vakantie - ja élke, niet enkel de grote - volgen de reis-ervaringsuitwisselingen aan de schoolpoort. Belangrijkste criterium: de Persoonlijke Erva-ring van de kinderen. Het bezorgt me stress nog voor de reis van start gaat.

Ik had nooit gedacht dat ik dit voor mijn veer-tigste al zou zeggen, maar in mijn tijd was dat anders. Mijn Erva-ring telde voor geen me-ter. Wij volgden in onze tijd de ouders. Wij be-zochten kerken. Kregen uitleg waar we niets van begrepen. We wandelden ook zonder einde. Op hoge bergen. Mijn vader

voorop. Steevast in de clinch met de kaart. Omdat er een gat in zat of de splitsing van de weg net op de vouw lag.

Het waren de mooiste tijden uit mijn kindertijd. Die ik ook zou bezorgen aan mijn kinders. Om sociale controle op de Ervaring van het Kind te vermijden, besloten we alleen met ons vieren de traditionele vakantiestrijd aan te gaan. Geen dagindelingsoverleg of financiële nervositeiten met andere reisgezellen. Kinders pas in bed als ze echt omvallen en gewoon vetzakkerij eten zonder je ouderimago op het spel te zetten. Dit kon alleen maar een stressloze vakantie worden.

Het slechte van dit plan werd snel duidelijk. Kinders zijn op hun best met andere kinders. En

die andere kinderen komen beter niet uit hetzelfde gezin. Want die irriteren. En dat wordt meteen geuit.

Zonder andere kinderen was alles saai. De gigantische bergen bewegen niet en de stad had geen Pokémons om te vangen. Een eeuwenoude kerk... Boeieeeeuh... De plank die in de zijbeuk lag, die was pas interessant. Op het hek achter het altaar werd de plank een wip. Het koor werd een speeltuin. De kerk een pretpark.

Ik wilde hen, als correcte toerist, tot de orde roepen. Naar een eeuwenoude kerk kijk je. En je leest hoeveel eeuwen de kerk oud is. En je verwondert je. Je wipt niet. De nakende schoolpoortreisevaluatiegesprekken deden me twijfelen. Een plank omtoveren in een wip?

Van een Persoonlijke Ervaring gesproken.

Het wrong. Diep vanbinnen ben ik een correcte toerist, zoals mijn vader in mijn tijd. Wat niet hoort aan de schoolpoort anno 2020. Moest ik deze Creativiteit afbreken? Was ik dan onverdraagzaam? Zijn ze te jong voor een kerkbezoek? Is het mijn taak om hen te vertellen over die eeuwenoude kerk? Op een Creatieve manier? Over ridders die er geridderd zijn? En koningen gekroond? Die we dan uitbeelden om ervaringsgericht de geschiedenis te leren kennen? Maar dan moest ik er zelf over lezen. En het was zo warm.

Creativiteit mag primeren. Dat begrijpen de andere bezoekers hier toch ook? Buiten die ene mevrouw dan. Ze is van de generatie van mijn vader. En die man daar

ook. En dat koppel is dan wel van onze leeftijd, maar ze zijn duidelijk niet mee met hun tijd. Dat zie je zo. Misschien moet ik aangeven dat het rustiger kan. Maar hen ook wel feliciteren voor hun Creativiteit. Die alleen wat stiller moet.

“Stop daar onmiddellijk mee”, riep mijn man. Mijn redder in nood.

De Lego

Er zijn voordelen aan kinderen. Korting bij de belastingen, meer ruimte op de trein zonder dat je ervoor moet bijbetalen en de huishoudtaken die niet perfect moeten worden uitgevoerd, kunnen aan hen worden uitbesteed. En, het belangrijkste voordeel, je kan weer ongeneerd met de Lego spelen. En met Lego doe je

niets verkeerd. Integendeel, van Creativiteit gesproken!

Het grote nadeel is dan weer dat de kinders ook meedoen.

We zouden een stad bouwen. Althans, dat was het plan waar zij stilzwijgend akkoord mee gingen. Het politiekantoor, het vliegveld en het station had ik nog in de originele doos met plannetje liggen. No way dat we met deze blokjes iets anders zouden maken. We volgden het plan. Ik dan toch. De kinders laadden ondertussen andere dozen uit. Zomaar, alsof dat de bedoeling van Lego is. Gewoon dozen uitkappen. Ik begon te roepen. Dat ze daar onmiddellijk mee moesten stoppen. Heel mijn sorteersysteem naar de vaantjes!

We gingen rond de tafel zitten. Om een aantal

afspraken te maken. Hoe het sorteersysteem precies werkt. Bij welke dozen we het plan zouden volgen. En welke losse onderdelen vrij gebruikt mogen worden voor eigen creaties. Iedereen had alles begrepen. We konden verder.

Mijn dochter maakte een huisje. Past perfect in een stad. Ware het niet dat ze kleuren door elkaar had gebruikt. Het was gewoon aartslelijk. "Mooi, hoor, maar misschien nog leuker als het in één kleur is?" Nee, dat vond ze niet. Dat vond ze niet! "Ik twijfel toch, meisje, als je nu eens alleen wit gebruikt? En dan een blauwe deur? En een rood raam." Stilaan kwamen we tot een compromis. Ze begon opnieuw.

Het kon nog erger. Mijn zoon had het begrip

'stad' niet goed begrepen en kwam af met raceauto die groter was dan het gemiddelde huisje, een starfighter van Star Wars en een dinosaurus. "Mooi, jongen. Dat is leuk om naast de stad te zetten." Hij zette zijn auto in de straat. Naast mijn zelfgebouwd - zonder plan! - appartementsgebouw. Gewoon in de straat. "We kunnen de auto ook hier zetten?", vroeg ik. Neen, de andere kant van de kamer vond hij geen goed plan.

Toen ze 's avonds beiden sliepen, sloop ik naar de speelkamer. Ik zette de dozen van het sorteersysteem weer netjes op een rijtje, verdeelde de blokjes mooi, bouwde de stad vol en zette de veel te grote auto en de dino naast de stad. Het star wars ding zette ik op de kast. Star Wars speelt zich toch af in de ruimte, niet?

De strijd om de hobby's - deel 2

Mijn kinderen zijn geen pedagogisch verantwoorde hobbyisten en dat brengt mijn schoolpoortimago fameus in het gedrang. Ik smeet ze dan maar onder niet zo lichte dwang hobby's aan. Ik ben per slot van rekening ook een ouder

die zich met graagte op-offert in het belang van mijn kind.

Kind één is al enkele jaren fervent amateurvoetballer. Niet meteen mijn favoriete keuze, maar het duwt de rondrijteller goed de hoogte in met een frequentie van drie keer per week. Kind 2 turnt.

Althans, ze is ingeschreven. Er naar toe gaan, lukt niet elke keer. En snel toegeven dat het niet moet, is helaas mijn zwakte. Gelukkig is de sociale controle groot. "Ze was er weeral niet?" Op andere moeders kan je rekenen om je zwakke plekken nog eens aan te stippen.

Ze gaan allebei naar de tekenles. Op hetzelfde moment. Een meevaller. Telt allebei mee op de hobbyteller terwijl je maar één keer moet rijden. Losbarstende feestvreugde is er bij hen niet om te gaan tekenen, maar al bij al gaan ze zonder al te grote voorafgaande scènes.

Dat is heel anders met de derde hobby: de jeugdbeweging. We hadden geluk: de scouts is in onze eigen straat. Niet rondrijden en toch

scoren aan de schoolpoort. Zowel zoonlief zijn maat als dochterlief haar beste vriendinnetje voor altijd gaan er ook. Er was een aangemoedigd enthousiasme.

Maar niet voor lang. Elke zondag kwam opnieuw die ene vraag: "moeten we echt gaan?". Vaak aangevuld met een (geforceerde) traan. En het werd erger. Na een paar weken begon kind 1 al op woensdag te vragen of hij wel naar de scouts moest. Kind 2 deed lustig mee. Op zondag werd de aanvullende traan een hele scène.

Ik had geen idee waar precies de grens ligt tussen het duwtje in de rug en het geforceerd pushen. Redt mijn schoolpoortimago het met twee hobby's per kind? Waar voetbal er dan ook nog één van is? Het verscheurde me en ik

besloot hen een laatste keer te laten gaan. Als ze het écht niet leuk vonden, moesten ze nooit meer gaan.

Ik wuifde ze uit aan de voordeur. Korte broek. Amper 5 graden. Blote rode beentjes met een licht wit laagje erop. Met hun handjes stevig in elkaar schuifelden ze naar het einde van de straat. Ik wilde hen achterna lopen. Zeggen dat het toch niet hoefde. Dat ze gewoon thuis lekker in de zetel mochten zitten. Met een scherm. Elk zijn scherm. We hoefden dat aan niemand te vertellen. Ik zou wel zeggen dat ze ziek waren als ik vragen kreeg. Of dat we het uur uit het oog verloren waren omdat we Creatief aan het wezen waren. Gelukkig hoorde ik in mijn hoofd de schoolpoortstemmetjes en beet ik door. Het was voor hun eigen goed.

Drie eeuwen lang zat ik naar de tuin te staren. De chocolade met die anders zo kalmerende impact raakte ik niet aan. Wat had ik hen aangedaan? Misschien vonden ze het helemaal niet leuk. Misschien stonden ze de hele tijd aan de kant wat ik zeker te horen zou krijgen van de andere moeders. Misschien hadden ze het ijskoud. Misschien hadden ze de verkeerde outfit aan wat evenmin aan de sociale controle zou ontsnappen.

Om vijf uur ging mijn man ze halen. Ik kon het niet. Eens ze thuis waren, ging ik schoorvoetend naar hen toe. Klaar om sorry te zeggen. Ze de zetel aan te bieden, met een dekentje en een scherm. En het avondmaal op een plateautje op het dekentje naast het scherm. Met drie dessertjes. Ik ging hen beloven dat ze nooit of

te nooit meer moesten gaan naar die vrese-lijke hel.

"Mama, het is echt supermegacool op de scouts! Wat eten we?"

Mijn schoolpoortimago was gered.

Een echte verjaardag

Soms heb ik echt de intentie om het goed te doen. Zo besloot ik om dit jaar kind 1 een verjaardag te geven zoals het hoort. Om 23u besefte dat er binnen de 8 uur 25 kleurrijke cakes moeten liggen, was deze keer niet het plan. Nee, dit jaar zou ik de geijkte procedure volgen zoals het een goede moeder betaamt.

Op maandag, de volle vier dagen op voorhand, startte ik de research-fase. Ik nam deel aan

schoolpoortgesprekjes. Op zoek naar inspiratie voor een uitdeelcake waar mijn zoon trots op kon zijn, doch efficiënt in opbouw was. Hoe meer bakmoeders ik sprak, hoe uitzichtlozer de situatie werd. Springvormen, brovage, blind bakken, ... Oneindig veel compleet onbekende creatermen passeerden de revue. De moed zakte in mijn schoenen.

Gelukkig zijn er schoolpoortmama's waar je op kan rekenen. Dinsdag na school kreeg ik het advies om een kant-en-klare cake, kant-en-klaar glazuur en kant-en-klaar versiersel te kopen. Deze drie onderdelen moest ik maar gewoon aan elkaar plakken. Ik kon de verjaardagswereld weer aan.

Ik deelde het plan met mijn man. Per slot van rekening was ook zijn

kind jarig. Hij besloot heldhaftig om de cake zelf te bakken. Ik zou instaan voor de afwerking. Alles met de kinders erbij. Betrokkenheid en zo. Het maken van glazuur en versiersel lieten we over aan Jef Colruyt. Woensdagochtend deed ik de boodschappen. Met het lijstje opgemaakt door manlief. Suiker en bloem schrapte ik. Hebben we altijd in huis. Zo typisch dat hij niet eerst even de voorraad had gecheckt.

Woensdagavond. Het kwalitatieve bakmoment met de kinders kon starten. De boter was net à point gesmolten toen we ontdekten dat er geen suiker en geen bloem was. Er zat niets anders op dan het bakken met 24u uit te stellen.

Donderdagavond. Half acht. De snel geïmproviseerde maaltijd was

op en de huiswerkstrijd was geleverd. De bakactiviteit kon starten. De gestolde boter werd opnieuw gesmolten. De kinders voegden de andere ingrediënten erbij. Ikzelf zocht een evenwicht tussen het geven van Creatieve Vrijheid en het redden van mijn keuken. Tot aan de bloem lukte dit. Een witte wolk verspreidde zich over het aanrecht, de vloer en de kinders. Ik vloog uit, de kinders liepen boos weg (een witte stoflaag achterlatend) en ik liep er vloekend achteraan. Een half uur later stonden we terug in - een ietwat brozer - evenwicht te bakken. We hadden kostbare tijd en veel bloem verloren.

Kwart over negen. We waren bijna klaar. Shit, negen uur al voorbij!? Mijn man en ik hadden net afgesproken om écht eens structuur in het

gezin te brengen. Op tijd gaan slapen, was daar een cruciaal onderdeel van. Ik beval mijn kinders meteen hun pyjama aan te doen. Tandden poetsen, moest niet. Het rauwe deeg beschermde hun tanden wel voor deze nacht. Haren zou ik morgen kammen. Ik had toch de ochtendshift, manlief moest niets weten. Ik vulde de cakevormpjes en smeed alles in de oven. Om half tien lag ik naast kind 2 te herhalen dat ze moest stoppen met vertellen.

Wat later schoot ik wakker. Kwart over tien. Dochterlief sliep. Rust. Een zoete geur vulde mijn neus. Decakejes! Op mijn kousenvoeten sprong ik de trappen af. De achterste cakejes hadden een zwarte schijn. De voorste waren donkerbruin. Met het kant-en-klare glazuur was dat zo

opgelost. Weten die kinders veel hoe hard cakejes mogen zijn.

Ik haalde het glazuur uit de verpakking. Langs elke kant van het blok zocht ik ijverig waar je de velletjes kon losmaken. Geen enkel streepje te zien. Het was gewoon een blok. Geen sneetjes. Ik deed een poging om er plakjes af te snijden. Ondanks mijn fijnschillerij had ik niet genoeg plakjes om alle cakejes te beleggen. Met het aardappelmessje bewerkte ik de plakjes kunstzinnig. Slecht plan voor beginners. Na een dik uur was ik niet verder geraakt dan kleine blokjes. Ik gaf het op en besloot er een nacht over te slapen.

Vrijdagochtend. Zes uur. De grote dag. Ik maakte alsnog zelf glazuur en kwakte het op de cakejes. Het droop

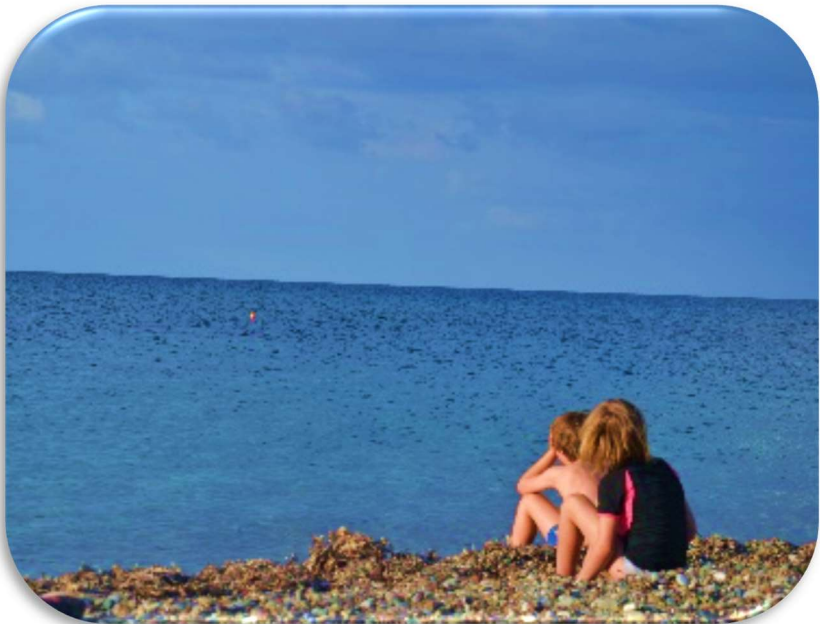
langs alle kanten. De zwarte glans scheen door het doorschijnende witte glazuur. Ik nam er één en smeed het tegen de muur. In mijn gedachte lachte Elke met haar healthie brownies met grote meerkleurige glazuren vlinders erop me uit.

Ik trok de koekenkast open en smeed alles eruit wat ik vond. Helemaal achterin, verstopt achter de paaseieren van drie Pasens geleden, lag een zakje lolly's. Vliegenvlug telde ik hoeveel erin zaten. 23. Ik zakte op de grond en slaakte een kreet van opluchting. Net genoeg. Ik checkte de vervaldatum, maar die was vervaagd. Suiker wordt niet slecht, besloot ik. Ik prikte een lolly op elke cakeje en legde rond het stokje enkele blokjes glazuur.

Zoonlief kwam binnen. "Hoera!", riep ik. "Gelukkige verjaardag! En..., er zijn cupcakes! Tatataaaaaaa! Versierd en al! Deel ze maar uit! En geef er zeker ééntje aan dingske, hoe heet ze weer, de dochter van Elke. Marie! Aan Marie. Cupcakes, jongen, speciaal voor jou. Hip hip hoeraaaa!!!!

"Leuk. Mag ik nu een cadeautje?"

Cadeautjes... Volgend jaar koop ik kant-en-klare cake. En ineens ook cadeautjes.

En toen wilde hij voetballen - deel 2

De voetbalmama-rol is me nog niet echt eigen. Het is dan ook een harde stiel. Mijn zoon bedankt me meestal vriendelijk als ik vraag of ik moet komen kijken.

Mijn "goed gedaan, jongen" toen hij een goal binnen liet in zijn beginjaren, was hier zeker mede de oorzaak van, al durfden we dit geen van beiden ooit echt te benoemen.

Ik heb nog een lange weg te gaan.

Een weg die ik niet echt ambieer, maar ik ga voor een minimum aan betrokkenheid. En ik leer bij. Zaken als "dat is niet erg, mijn lieve schat" moet ik niet roepen. Zinnen gebruik je niet. De infinitief van een werkwoord voorafgaand met "allé" is voldoende. Allé, verdedigen! Allé, aanvallen! Allé, winnen! Allé, doorstoten! Allé, flanken!

Omdat ik nog in het leerproces zit, heb ik besloten om vooral te zwijgen. Mijn zoon vindt het prima. En zo stond ik onlangs nog eens te hangen aan de rand van het voetbalveld. Daar liep hij dan. Mijn stoere zoon die nog geen twee uur eerder met mij lag te knuffelen in het grote bed. Of hij goed kan voetballen, weet ik niet. Ze zeggen van wel.

Plotsklaps ging er van het midden van het veld met een grote boog een bal naar de goal van de tegenstander. Net onder de bovenste balk - volgens kenners de zogenaamde deklat - ging de bal binnen. Vreugde alom.

Uit de reacties van de andere supporter-ouders kon ik afleiden dat dit een meesterschot was. Ik vroeg aan de papa naast mij welk kind dit op zijn palmares mocht schrijven. Hij kon de naam niet meteen voor de geest halen, maar wees het kind aan. Een moeilijke opgave, want die lagen allemaal op een hoop. Na een tijdje konden we het bewuste kind toch identificeren. Het was mijn zoon. Mijn zoon. Mijn zoon had een prachtige goal gemaakt en ik had het (niet) gezien.

Maar ik durfde niets te roepen. Het moment was voorbij. Timing is essentieel, zover ben ik al.

Een missende vraag

“Ga je je kinderen dan niet missen?” Daar had je ze weer. Die rotvraag. Die veel moekes absoluut als eerste moesten stellen. Nog voor ze eender wat zeiden. Niet eerst even checken hoe ik me erbij voel. Of wat we niet allemaal hebben geprobeerd. Nee, éerst even checken of ik de kinders niet zou missen.

Wat voor antwoord verwachtten ze? ‘Nee, hoor, ik ben blij dat ik er halftijds vanaf ben. Jammer eigenlijk dat we voor co-ouderschap gaan. Ik was liever voor het solo-ouderschap ge-

gaan. Dat mijn man helemaal voor zich kreeg. Maar dat zou ook zonde zijn, want dan kon ik nooit meer gezellig kletsen aan de schoolpoort.’

En wat als er geen continuïteit aan gemis zou zijn? Mag ik dat dan ongestraft zeggen? Tegen de moeke wiens leven enkel en alleen wordt opgevuld door het Kind? Tegen de moeke die ervan overtuigd is dat heel Facebook zit te wachten op een nieuwe foto van het Kind op de schommel? Tegen de moeke die al last heeft van het lege nestsyndroom als het Kind naar school gaat? Tegen de moeke die geniet van *hashtag* kleine gelukjes omdat Kindlief schaterlacht?

Ja, ik ga mijn kinders missen. Ongelooflijk. Maar nee, niet elke minuut. Ook niet elk uur.

En misschien niet elke dag. Dat weet ik niet. Maar ik ga ze missen. En dat komt er gewoon bovenop. Bovenop de meest zware crisis die ik ooit gehad heb. Maar soms loopt het niet zoals je wil. Zit je aan het einde van je relatielatin. Aan het einde van je zelfanalyse. Aan het einde van je strijd om het niet op te geven.

Aan het einde van het voorop plaatsen van (jouw nakend gemis van) de kinders.

En dan hak je een knoop door. In de hoop dat je weer actief kan leven. Dat je man dat ook kan. En vooral, dat je kinders dat kunnen blijven doen. Ook al mis je ze.

